

[Vandenberg resolutionen (opkaldt efter formanden for Senatets udenrigskomite, senator Arthur Vandenberg), der blev vedtaget af det amerikanske senat den 11. juni 1948, indeholder de bestemmelser, der åbnede døren for en amerikansk sikkerhedspolitik baseret på alliance i fredstid med de vesteuropæiske demokratiske stater og Canada, der resulterede i Atlantpagten i 1949. Det er paragrafferne 2, 3 og 4 (her anført i kursiv), der indeholder alliance-strategien med relevans for Atlantpagten.]

Resolution 239 i De Forenede Staters Senat 80. Kongres, 2. samling, 11. juni 1948 (Vandenberg resolutionen)

Eftersom retfærdig fred og forsvaret af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder kræver internationalt samarbejde gennem mere virksomhedsfuld udnyttelse af de Forenede Nationer beslutter Senatet hermed påny at bekræfte, at det er De Forenede Staters politik at opnå international fred og sikkerhed gennem de Forenede Nationer, så at våbenmagt ikke skal bruges, undtagen når fællesskabets interesser tilsiger det, og at det tilkendegives Præsidenten, at Senatet har den opfattelse, at denne regering ad forfatningens vej især bør tilstræbe de følgende mål inden for de Forenede Nationers pagt:

1. Af egen fri vilje give tilsagn om at udelukke vetoretten fra alle fredelige afgørelser af internationale tvister og situationer og fra optagelse af nye medlemsstater.
2. *At tilstræbe vedvarende udvikling af regionale og andre fælles arrangementer for det enkelte lands eller flere landes fælles selvforsvar i overensstemmelse med de Forenede Nationers pagts formål, principper og bestemmelser.*
3. *At knytte De Forenede Stater ad forfatningsmæssig vej sammen med regionale og andre fælles arrangementer, som bygger på vedvarende og effektiv selvhjælp og gensidig hjælp, og som påvirker De Forenede Staters nationale sikkerhed.*
4. *At bidrage til fredens bevarelse ved at klargøre sin faste beslutning om at udøve retten til individuel eller fælles selvforsvar under artikel 51, i tilfælde af et hvilket som helst væbnet angreb med virkning på De Forenede Staters nationale sikkerhed.*
5. At gøre den størst mulige anstrengelse for at opnå aftaler om at stille væbnede styrker til rådighed for De Forenede Nationer som det er forudsat i pagten, og at opnå enighed blandt medlemslandene om global regulering og formindskelse af våbenlagre med en passende og pålidelig garanti imod krænkelse heraf.
6. Efter rimelig indsats for at styrke De Forenede Nationer på et passende tidspunkt om nødvendigt at gennemgå pagten med henblik på ændringer på en plenarkonference indkaldt under artikel 109 eller på en generalforsamling.